

“LÁTTUK DICSŐSÉGÉT”

Jn 1, 14

A KÖZÖSSÉG LEVELE | 2025 JUBILEUMI HÚSVÉT

Beléptünk a Dicsőség Hetébe, abba az Órába, amelyben az Emberfia átadatik (vö. Jn 12,12; 13,1; 18,19). Ez a történelem zsanérja, amely elválasztja a halált az Élettől, a sötétséget a világosságtól, és a szétszóródást, a távolságot és a távolodást találkozássá, felismeréssé és közösséggé változtatja.

Az egyház és Közösségünk jubileumi évének húsvétja a Krisztusban és az egyházban való közösségi élet 25 évének ünnepe. Ezt az időt a húsvéti reménység éltette. Minden, amit megéltünk, Húsvéti Út volt, amelyben szemlélhettük Isten dicsőségét, tanúi lehettünk annak, hogy jelen van közöttünk, mint mindennapi Kenyér, mint „Istentől megsebzett és megalázott” (Iz 53,4) Szolga, és mint Isten dicsőségének megnyilvánulása, a bűn, a gonoszság és a halál legyőzője.

Az emberi reménység talán legmélyebb oka az, hogy Istent szemtől szembe akarjuk látni ebben a világban.¹ Ha nem láthatjuk, nem hallhatjuk, nem érinthetjük meg, egyedül maradunk ebben a világban, amely sötétté, barátságtalanná, és mindenekelőtt értelmetlenné válik. „Ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem” (Jn 11, 21). Az ember állandó kiáltása, hogy lássa Isten Arcát, az ember (aki hitre, reményre és szeretetre hivatott) legbensőbb vágya. Jelenlétét megtapasztalni, túl azon, hogy halljuk hangját vagy látjuk irgalmasságának titokzatos jeleit, biztos reménység lenne. Ezért az evangélium nagy üzenete az, hogy a vakok látnak... és el tudják mondani, amit láttak (vö. Lk 7, 22; 1Jn 1-3). Az emberiség sírással, könnyekkel, könyörgéssel, kétségbeesett és reményteljes kereséssel várta ezt a megnyilvánulást, mert érezte, hogy ha Istent láthatná ezen a földön, az értelmet adna az életnek, a szeretetnek, a szenvedésnek, a halálnak.

Nem azt akarjuk-e látni Dicsőségedként, hogy az igazság győzedelmeskedik a csalás felett, a szeretet a gyűlölet felett, a béke a háború felett, a testvériség a testvérgyilkosság felett...? Nem azt akarjuk-e, hogy cselekedj, és hogy az Igazságosság, a Szeretet és a Béke Országa véglegesen létrejöjjön ezen a Földön, ebben a mindig ideiglenes, korlátozott, véges, reszkető és bizonytalan jelenben, amelyben élünk?

Isten láthatóvá vált, és amit láthatunk belőle, az maga Isten személye, az Ő dicsősége (hod, הוד and kabod, כבוד K-B-D; doxa, δόξα). Kinyilvánítja magát, jelenvalóvá teszi magát, közli velünk legmélyebb

¹ 1 „Ez is vakság: olyan világban élni, ahol a remény már elfogyott”. José Saramago: *Esszé a vakságról*, spanyolra ford. B. Losada, Buenos Aires, Suma de Letras, 2003. Rövidítés: EC., 282. o.

valóságát, ragyogó súlypontját, teljességét; az ember előtt, az ember szeme előtt kiáradó kegyelmét. Mi az ő dicsőségét tartóba, frigyládába (vö. Jer 14,21), sátorba akartuk zárni a pusztában (vö. Kiv. 40,34-38), templomba (vö. 2Kró 7,1-3) ..., mert ez biztosított minket vigasztaló, védelmező, közeli, felszabadító Jelenlétéről, társaságáról az emberi 'itt és most'-ban. Hallottuk a hangját, láttuk a hátát, éreztük a vezető kezét, megismertük anyai szívét (vö. Kiv. 3,14; 33,18; MTörv. 1,31; Iz 49,14-15), de az ember mindig nagyobb, elképzelhetetlen, teljes kinyilatkoztatást kért.

DICSŐSÉGE A TEREMTÉSSEN

„Az egek hirdetik Isten dicsőségét, / az égbolt vallja kezének művét” (Zsolt. 19:2-5). Dicsősége mindent betölt, és világossággal tölt el, és ez a világosság egyben nyelv is, ige, arról beszél, Aki teremtette, fenntartja és megváltja. Az ember a látható lét előtt felismeri a rejtett arcot, és a Teremtőt dicséri: „Áldjátok az urak Urát, irgalma örökké tart, / Csak Ő tesz csodát, irgalma örökké tart” (Zsolt. 136,3-9). De a zsoltáros ujjongás mellett nem halljuk-e a Teremtés vajúdó sóhaját (vö. Róm 8,22-23), amely a fejlődés sodrában erőszakos és szívszorító emberi tragédiákat is okoz? Közösségünk felismerte a Teremtésben, a valóság égő csipkebokrán a megtestesülést; az ambót, ahonnan Ő szól hozzánk és táplál minket a liturgiában. Mindezért hivatva éreztük magunkat a Teremtésgondozásra, a Föld iránti felelősségre, amelyen élünk, és amelyen oly sok millió élőlény lakik, hogy továbbra is Oikos maradjon; különösen a klímaváltozás, a pusztító háborúk, a gazdasági és politikai érdekek miatt leghátrányosabb helyzetben lévők számára.

DICSŐSÉGE AZ EMBEREN

„Isten dicsősége az élő ember; az ember élete Isten látása”². Az ember, aki Isten képére és hasonlatosságára teremtett, nemcsak Isten képmása önmagában és önmagáért, hanem Isten képmása ebben a világban, mint az ő lenyomata. Egész mivoltát átjárja az Isten el nem múló dicsősége, és így Isten hírnöke, énekese, hangszere a világban.³

Ez a szerény agyagedény - az ember - Isten befogadására készült; az ikon pedig - a megtestesülés és Mária mint Szent Edény - Isten lakóhelye. Az ember *capax Dei*⁴, Isten tartója, befogadója, és ez a befogadóképesség az, ami arra készíti, hogy felismerje és megvallja Őt⁵, dicsérje és imádja Őt, és életének odaadásával szolgálja Őt.

E visszatarthatatlan Ajándék ellenére az ember eltávolodik Istentől és az Élet tervétől, amely a legjobb emberséget adná neki; önmaga és testvére hóhérévá válik; birtokba vesz és ural mindent, ami nem az övé. Ugyanaz a kiszolgáltatottság, amely a teremtett világban jelen van, érinti őt is; elsodor magával minden teremtett lényt, ami rábízott. Ezért minden emberi gyengeség, sebzettség és gyarlóság megközelítéséhez elsődleges a szeretet és az együttérzés, mert a személy

² Szt. Iréneusz: *Adversus haereses*, 4, 20, 7

³ Alexandriai Kelemen: *Protréptico*, I fej. Madrid: Gredos, 1994, pp. 37-55. "Isten Logosza... többszólamú hangszeren himnuszt zeng Istennek, és azzal a hangszerrel énekel, amely az ember: 'Mert te nekem citera, furulya és templom vagy'."

⁴ Szt. Ágoston: *De Trinit.* XIV, 8: PL 42, 1044

⁵ Cfr. Szt. Ágoston: *Com. Evang. Ioannis*, 121, 28-29. Megérinti az embert és megvallja az Istent.

vagy a vele való törődés ellen elkövetett bűn dönt mindannyiunk jövőbeli sorsáról. Isten olyan lenyomatot hagyott az emberben, amely ellenáll minden csúfságnak és távolságtartásnak, és ez a lenyomat tiszteletet és szeretetet kiált felénk, mert mindannyian elmondhatjuk: „Vétkeim nyomát viselem, de a te kimondhatatlan dicsőséged képmása vagyok”.⁶

KRISZTUSBAN MEGLÁTTUK ISTEN DICSŐSÉGÉT

A Fiú, aki az Atyánál volt, megjelent nekünk (vö. 1Jn 1,2), és benne végre megláttuk Isten arcát. Így ismertük meg Istent, az Atyát és a Lelket. Kinyilatkoztatta nekünk irgalmát, teljes és visszavonhatatlan szeretetét; meglátogatott és megváltott minket. Fiú, Testvér, Szolga, Kyrios, mert leszállt poklainba, önmagával felemelt minket. A Jézus Krisztusban megnyilvánult Isten dicsősége (vö. Jn 1,14) áthatolt e világ homályán, magára vállalta a létezés leggyötrelmesebb velejáróit; példátlan újdonságot hozott a Történelembe, és mindez úgy, hogy láthatatlanságát alázatos láthatóságban tárta fel. Magára vette kiszolgáltatottságunkat, és a Vele való találkozás útjává tette; magához ölelte az időbeliséget, a testiséget, és így a végességet, a fájdalmat és a halált. Az Ő Dicsősége váratlan ragyogásban nyilvánult meg: áthatol minden tökéletlenségen, minden sebezhetőségen és alantasságon, és engedi, hogy Őt magát is megsebezze az emberi rés, hasadás, sérülés.

Úgy áll elénk mint Isten Sebzettje és Isten dicsősége, ember és Isten, sebezhető és dicsőséges.

Nagycsütörtök dicsősége a Szolga lesz, aki kötenyt köt a derekára, szolgál, a bűnösök asztalához ül és megtöri a Kenyeret, szétosztja a Testet, a ruhákat, kiönti a Kelyhet, felajánlja az Életet.

A Kereszt dicsősége azé az Istené, aki szeretetből korlátozza önmagát, aki szeretetből „kiontja magát” az emberiség számára. Benne láttuk a Szentháromságos Isten dicsőségét, az Istenközösséget, a Szeretetben és kölcsönös önátadásban élő Személyek kapcsolatát, a teljes önküresedésig (kenózis).

Isten dicsősége az Ő szeretete. Annak felismerése, hogy törékenységünk, sebezhetőségünk és végtelen megtörtségünk ellenére és épp emiatt szeret minket; felemel minket a porból, és a mélységből a dicséret és a hála remegő, de elszánt énekét szítja fel. Isten a Szeretet, és a Fiú feltámadása a Szeretet győzelme a halál, a bűn és a gonosz felett; az Élet végleges diadala. Ezért „hajoljon meg minden térd mennyen és földön, és minden nyelv hirdesse, hogy Jézus Krisztus az Úr, az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2, 10-11). Előtte „új életben járunk” (Róm 6,4), új teremtményként, és Új Éneket éneklünk (vö. 2Kor 5,17): Alleluja!

A végső szemtől-szembeni találkozásban majd „színről színre látjuk” (1Kor 13,12) és „hasonlók leszünk hozzá” (1Jn 3,2). Ott énekeljük majd a Dicsőséget az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek, amit ma reménykedve éneklünk, mert „amit hallottuk, amit a szemünkkel láttunk és amit

---

⁶ Siratóének In: Paul Evdokimov: *El amor loco de Dios*; Narcea, Madrid, 1990.

a kezünkkel tapintottunk, az Élet Igéjét.." (vö. 1Jn 1,1) - ez az előíze annak, ami a mennyben vár ránk.

Ebben a 25 évben hálát adunk az Úrnak, aki „meglátogatott és megváltott minket” (Lk 1, 68), az ő szeretete megtartott minket, meggyógyította sebeinket és velünk marad (Mt 28,20).

Boldog jubileumi húsvétot kívánunk az egyházban és közösségeinkben!

M. Prado
Presidenta Federal
Federación de la Conversión de San Agustín
Sotillo de la Adrada
Spanyolország